

בן מנדל ורבקה. נולד ביום ז' במרחשון תש"ה (24.10.1944) בבואנוס-אירס אשר בארגנטינה. הוא גדל בבית צנוע ואת חינוכו היהודי-הציוני קיבל בתנועה שאליה השתייך מגיל תשע. אחרי שסיים את לימודיו בבית-ספר היסודי למד חלק מלימודיו התיכוניים בשעות-הערב כי את היום הקדיש לעזור בפרנסת המשפחה. מגיל צעיר קיבל על עצמו אחריות ופיתוח פעילות אינטנסיבית במסגרת התנועה.

בשנת 1962 נסע לארץ כדי ללמוד בקורס מדריכים מחוץ-לארץ וכאן בא במגע עם הארץ, עם אנשיה ועם המציאות הישראלית — וכאן גובשו דעותיו. בימי שהותו בארץ בקורס למדריכים התעניין בנעשה מחוץ לתחום המסגרת הלימודית וההכשרה בקיבוץ וכך נוצרה אצלו דעה מעשית ביחס להדרכה ולעלייה מחוץ-לארץ. נסיונותיו איפשרו לו להשתלב בעצמו עד מהרה במערך העשייה והחברה. בתום קורס המכון חזר לארגנטינה והיה מדריך וראש-ק"ן וגם מילא תפקידים מרכזיים בשכבות, בחינוך ובאירגון. בשנת 1965 יצא בשליחות לצילי ושם סיים את עבודתו כעבור שנתיים. כל ימיו נטה למשחק ולבמאות-וגם עבר קורס במשחק ובבמאות בארגנטינה. בשובו מצילי, כתום שליחותו, עלה לארץ בראשית 1967 והצטרף לחבריו מגרעין "למקור" שהשלימו את המשק. מלבד העבודות השונות במשק, שבהן השתתף, נעשה פעיל בחוג הדרמטי ועסק בבמאות, שכן אהב פעולות בשטח זה. במשך זמן קצר של שהות במשק הספיק להכות שרשים עמוקים במקום ומצא את מקומו בין החברים. במשך נוכח משה כי בהצטרפו לחיי-קבוצה יוכל להגיע להגשמת חזונו האיש. משה ידע להאציל מיפירותו על סביבתו בקבוצה והופעתו שפעה להט-נעורים ולבנות החברים ובתיהם היו פתוחים בפניו. עקב התחייבויותיו וחובותיו הנפשיות לתמוך בהוריו הקשישים שנשארו בארגנטינה נאלץ משה להשלים את השכלתו הפורמלית מתוך מאמצים רבים. הוא אמנם היה בעל ידיעות רחבות אבל ראה צורך להשלים אותן. היה לו חוש-ביקורת חריף לגבי תופעות בחיי-הקיבוץ ולא חשש להביע את דעותיו בגלוי, כי אמונתו בדרך החיים שבה בחר ואהבתו לה היו גדולות. שנה אחת שהה בבית ולאחר-מכן, ביולי 1967, גויס לצה"ל ויצא לנח"ל. לתקופת השל"ת חזר ועד מהרה השתלב בשטח-החיים השונים במשק. למן היום הראשון בניצנים החלה נוכחותו להיות מורגשת. הרגשתו היתה תמיד "בבית" והוא עמד איתן בפני קשיי הקליטה וההסתגלות. הוא לא ביקש דבר לעצמו וכל דרישתו הצטמצמה בנושא אחד: להתגייס ככל האפשר מהר יותר. הוא ידע כי זאת חובתו אך בינתיים רצה לקבל הדרכה כיצד עושים זאת ומדוע עושים אחרת. הוא נקלט בחיי-המשק, בעבודה, בועדות ובחוגים ובפעילותו הכללית השאיר את חותמו רב החן והחיוך הקורן. בין תכניותיו לעתיד רצה להעלות את הוריו וליישב אותם בקרבתו — בניצנים. לשם כך ביקש למהר ולהשלים את שירותו הפעיל כדי שיוכל לקבל את הוריו כאזרח כי לא רצה לשתף אותם בדאגה מיותרת. אבל ביום ד' באייר תשכ"ט (22.4.1969) נפל בקרב באזור תעלת-סואץ בשעת חילופי-יריות עם חוליה מצרית. הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי שעל הר-הרצל בירושלים. קבוצת ניצנים הוציאה חוברת לזכרו בשם "משה".